

Na první pohled den jako každý jiný. V severočeském Žatci je mrtvo. Město ani náznakem neukazuje, že by se zde mělo dít něco zajímavého. Dokonce ani místní obyvatelé nemají o ničem tušení. Když se ptám mladé slečny na cestu ke stadionu, chvíli přemýšlí, jestli se v jejím městě vůbec nějaký stadion nachází. Po krátkém bloudění vilovou čtvrtí ho mám ale jako na dlani. Tady že má být v plném proudu mistrovství světa? Mistrovství světa záchranářských psů?

Snad jen podle aut polepených psími samolepkami je možné soudit, že jsem na správném místě. Tento rozpačitý první dojem našťestí vyváží informační stůl hned za vstupní branou. Dva usměvaví mladíci každého vítají: „Tady máte program. Nechcete časopis?!“ Vůbec všichni organizátoři, poznávám je podle modrého trička s logem, jsou usměvaví a na všetečné dotazy ochotně odpovídají. Jeden z nich právě skupince návštěvníků popisuje, co se zrovna děje na place. Belgický ovčák brněnského závodníka Milana Olivy s jistotou překonává vodorovný žebřík a další všemožné překážky. Správný záchranářský pes si musí poradit se vším.

V druhé polovině hřiště zároveň nastupují jiní závodníci k posouzení poslušnosti. Žádný ze psů se nenechá ničím rozptýlit. Zlatý retrívr pohledem visí na pánovi a s nadšením přesně plní každý jeho povel. Mladý slovinský psovod působí sebejistým dojmem. Se psem tvoří perfektně sehraný tým. Únava z panujícího vedra na nich nejde vůbec znát. Ve chvíli, kdy rozhodčímu hlásí ukončení práce, celý stadion ztichne. „Fünfzig Punkte!“ (padesát bodů) ozve se v reproduktoru. Plný počet! Celý stadion tleská. Pohled na tribunu dává na srozuměnou, že výkon oceňují i ostatní diváci, ne jen slovinská výprava.

Rozhodují rozhodčí

Zatímco dění na žateckém stadionu je pro náhodného diváka velmi podobné mnoha jiným kynologickým závodům, o pět kilometrů dál probíhají na pohled atraktivnější, tedy záchranářské, práce.

„Sutinový trenážér“, jak organizátoři místo nazývají, se nachází kousek za vesnicí Chbany. Nejde sice o žádnou reálnou zříceninu, ale pes si musí poradit s množstvím navezené suti, s betonovými skružemi, panely, hromadou pneumatik, i se stojící budovou s tmným sklepem. Terén určený k prohledání zde není nijak velký ani složitý, ukryty jsou navíc pouze tři osoby. Největším nepřítelem psovodů tak zůstává hlavně tropické počasí a jejich vlastní nervozita. Na české závodnici Kristýně Schnáblové ale nějaké nervy příliš znát nejsou. Otázkou zůstává, zda je pro ni domácí prostředí spíše výhodou, nebo nevýhodou. Její fenka flat coated retriever Abiah v poměrně krátké době štěká již na třetí osobu. Takto značí většina záchranných psů nelebení živého člověka. Kristýna a Abiah našly všechny ukryté osoby a závodnice vše oznamuje rakouské rozhodčí a konečně se usmívá. Abiah ji nezklamala. Z přísného bodového ohodnocení, které jí však rakouská rozhodčí udělila, je sice trochu zklamaná, ale po celkovém součtu je jasné, že jim patří nádherné 10. místo. Kristýna s Abiah se tak stávají nejúspěšnějším českým týmem v sutinovém vyhledání. To vše se odehrává za vytrvalého dozoru televizního štábu. Japonského televizního štábu.

Dobře utajená voda

Nesoutěží se jen v horkých sutinách, ale i – v podstatně příhodnějším živlu pro tropické počasí, které právě panuje. Ve vodě. Na nedaleké Nechranické přehradě by se měly na speciální cviky chystat čeští závodníci, kteří jsou horkými želízky v ohni. Ale dopravit se k místu, kde probíhají vodní práce, je složité. Chybí navigace. Pořadatelé ale rádi pomůžou: „Hned za hrází uhněte doleva a tam už to uvidíte.“ Celé mistrovství v tomto směru připomíná dobře utajovanou akci. Nikde žádná směrovka, prostě nic. Inu, za hrází uhýbáme doleva. Jediné, co je ale vidět, jsou další zbloudilci. Nezbývá nám nic jiného, než pokračovat a zkoumat každou odbočku doleva. Ta správná je naštěstí hned ta třetí.

V policejní loděnici je konečně příjemný stín. V dálce je vidět člun, za nímž usilovně plave německý ovčák. Záhy ho střídá další závodník se zlatým retrievem. Vedoucí této disciplíny vysvětluje návštěvníkům a novinářům, že se harmogram prací změnil oproti oficiálnímu programu. Teď všichni psi musí splnit takzvané plavání na vzdálenost, kde pes prvně naplno předvádí svou fyziku. Musí zdolat kilometrovou vzdálenost.

Tak trochu zmatek

Po pauze má následovat dovednost a až pozdě odpoledne speciální práce. „Vodaři“ musí kromě záchrany tonoucího zvládat i takové disciplíny, jako je například přivlečení člunu za lano ke břehu nebo aport záchranného kruhu. Návštěvníci i novináři jsou na tohle opravdu zvědaví. Jenže namísto prací, oficiálním programem mistrovství uvedeným na tuto hodinu, je přestávka. A tak nemalá část diváků usoudila, že bude lepší využít neplánovaný prostoj opět na sutinách, kde stále bojují další závodníci. Záměr vrátit se k sutinám a poté si zajet znovu k vodě vypadá na první pohled logicky. Jenže chyba lávky. Návštěvníky, kteří to stejně jako my zkusili takto, čekalo rozčarování. I když jsme k přehradě dorazili ještě s předstihem, neviděli jsme zhola nic! Nespokojení zájemci o tuto disciplínu vyhledali vedoucí vodních prací a bylo jim řečeno, že rozhodčí celý závod uspíšili. Rozhodčí tak nedodrželi ani povinnou délku přestávky mezi jednotlivými disciplínami, natož pak program.

S ohledem na závodníky a extrémní počasí je možné pochopit, že chtěl každý rozhodčí eliminovat jakékoli prodlevy. Nedodržet ale povinné přestávky a skončit o celé dvě hodiny dříve než byl plánovaný začátek, to je přece jen na vrcholové akci, jakou má být mistrovství světa, trochu zvláštní.

Výkony vodních záchranářů známe tedy jen z výsledkové listiny. Titul mistra světa získal Ital Nicola Carrara. Nejvíc bodů měl sice český favorit Petr Katrev, jenže je zde pravidlem, že závodník musí v každé disciplíně splnit bodový limit, a pokud to nesvede, nemůže být v celkovém pořadí klasifikován. Takže závodní tým apeninského poloostrova stanul na stupních vítězů sám.

Když se v lese nehne ani lístek

Kromě sutinového vyhledávání bylo možné u Chban vidět také další záchranářskou disciplínu. Hned vedle sutinového trenažeru je totiž i pěkný les a rozlehlé pole. A jak je známo, záchranářští psi se učí pracovat i v těchto terénech. Hledání ztracených osob ve volné přírodě říkají záchranáři „plošné vyhledávání“.

Podářilo se nám shlédnout vystoupení české závodnice Reginy Samlíkové, která na domácí půdě zkouší obhájit svůj mistrovský titul z minulého roku. Holandská rozhodčí dokonce umožnila jít si desítku diváků ve dvacetimetrovém odstupu za závodnicí, což bylo velmi zajímavé. Plošné vyhledání v přímém přenosu, to nebývá časté.

Nervozita závodnice je přímo hmatatelná. Její fenka belgického ovčáka se snaží, co jí síly stačí. Vytrvale les prohledává. Na stromech se nepohne ani lísteček, panuje naprosté bezvětří. To je pro plošné vyhledávání to nejhorší možné počasí, neboť pravděpodobnost, že vítr zažene do psího nosu pach hledaného člověka je naprosto minimální. V takovém případě je spíš otázkou náhody, podaří-li se psovi vstoupit do pachového koláče kolem hledané oběti. Štěstí ale Regině nepřeje. Sia štěká podruhé a naposledy. Třetí osoba zůstává nenalezena. I tak se Regina v celkovém pořadí objevuje na pěkném 16. místě.

V sutině vítězí malinois

Mezitím samozřejmě stále pokračují práce v sutině. Jinak to ani není možné. O jednotlivé tituly se pere víc jak stovka psovodů. Harmonogram prací je napnutý. Vedro už začíná být nesnesitelné a rozhodčí vysvětluje vše potřebné dalšímu startujícímu. Je to shodou okolností nám známý mladý Slovinec ze stadionu. Sundá psovi obojek, aby se za něj v sutině někde nezachytil, a povzbudí ho k práci. V mžiku pes vbíhá do budovy a značí první osobu, záhy druhou a než se nadějeme, nalezne i třetí. Slovinec upřím

ně jásá, chválí svého parťáka, dává mu napít a nechává chvíli odpočinout. Ještě musí rozhodčím ukázat, kterou část terénu neprohledal. Je až neuvěřitelné, že tomuto energickému retrívrovi bylo již osm let. Škoda, že nakonec zůstává těsně pod stupni vítězů. Ta nejvyšší příčka nakonec patří Rakušance Gerlinde Häusermann s malinoisem. Na jejich práci byla skutečně radost pohledět. Uznale tleskali nejen rakouští přihlížející.

Tuzemští fanoušci sportovního záchranářství se nakonec přece jen české hymny dočkali. Zazněla díky stopařům. Ti na světové úrovni excelují pravidelně a letos jen potvrdili své kvality. Z pěti startujících reprezentantů ČR čtyři stanuli se svými německými ovčáky na prvních místech v čele. Na nejvyšší příčce to byla fenka Gina s Ludmilou Mašatovou.

Díky bodům, kterých stopaři dosáhli v hodnocení družstev, patřilo pro letošek České republice i prvenství v této kategorii.

Na druhou stranu ani letos se žádnému českému závodníkovi nedařilo stanout na některém z čelních míst v nejtradičnější a řekněme královské záchranářské disciplíně, tedy v sutinách. Tato nejnáročnější disciplína je posledních pět let pro české sportovní záchranáře zřejmě zakletá.

Byly i tragické okamžiky

Mistrovství světa v ospalém městečku

Napsal uživatel Administrator

